

LÉTO | POBŘEŽÍ HRABSTVÍ PEMBROKESHIRE, WALES

Ford se odklání od vápencové stěny v polovině výšky pen-y-holtské skalní jehly vystupující z moře a proklepává si předloktí, aby rozproudil krev. Tradičními trasami už s Lou na vrchol lezli. Dnes se pokoušejí o novou cestu, které si všiml on. Lou zpočátku váhala, ale taky je soutěživá a on to hodně chtěl zkusit.

„Já nevím. Vypadá to moc náročně,“ pochybovala, když to navrhl.

„Neříkej mi, že máš bobky?“ odpověděl s úšklebkem.

„Ne, ale...“

„No tak. Jdeme. Leda bys radši zase lezla nějakou z těch lehkých cest.“

Zamračila se. „Ne. Jdu do toho.“

Seškrábali se stružkou k vodě a přeskákali po balvanech od útesu k úzké římsce těsně nad hladinou moře, ze které trasa vycházela. Tam teď Lou stojí a trpělivě mu drží lana, zatímco on leze. Je to ale o hodně náročnější, než čekal. Promarnil spoustu času pokusy vyhnout se zrádné vypouklině ve skále. Lou dole uvolňuje lano z jistítky.

Ford mhouří oči do jasného slunečního světla a ovívá ho lehký vítr. Kolem skály krouží raci a poplašeně křičí na pestrobarevného vetřelce, který vpadl do jejich teritoria.

Shlédne na Lou a usměje se. Její oči jsou jasně modré. Ford si vzpomene, jak ji spatřil poprvé. Ty oči ho uchvátily a vtáhly, bezbranného jako stará dřevěná plachetnice stahovaná

vodním vírem ke dnu. Složil jí neobratný kompliment, který přijala s větší grácií, než na jakou se zmoohl on.

Teď se na něj Lou usměje do výšky. I po sedmi letech manželství se mu rozechvěje srdce, když mu věnuje tak rozzářený výraz.

Po chvilce odpočinku se dá znovu do lezení a zkouší převís překonat jinak. Natáhne se doprava nahoru po chytu. Vypadá stabilně, ale tíha jeho těla kus skály vylomí.

Ford se zřítí směrem od svislé vápencové stěny poseté stélkami lišejníků a zarazí se na konci lana. Síla pádu ho promění v lidské kyvadlo. Zhoupne se ke stěně, čelně do ní narazí a rozsekne si bradu. Pak odletí zase dál a zůstane viset nad Lou na římsce dole.

Snaží se zůstat klidný, zatímco se pomalu otáčí dokola. Napjatými prsty se dotkne stěny a pak hrábne do prázdna.

Potom si všimne dvou věcí, které ho vyděsí víc než samotný pád.

Kus skály, který utrhl, velký jako mikrovlnka, se zřítí dolů na Lou. Sedí tam v podivné pozici úplně bílá ve tváři a na legínách má krev. Safírově modré oči má vytřeštěně bolestí.

A dole teď o římsu šplouchají vlny. Přichází příliv, nikoli odliv. Ford se špatně podíval do tabulky přílivu a odlivu, anebo mu první část výstupu trvala příliš dlouho. Proklíná se za to, jak byl pomalý.

„Zvládnou tě spustit dolů,“ křikne na něj Lou. „Ale ta noha, myslím, že ji mám zlomenou.“

Spustí ho bezpečně na římsu a on ji rychle políbí, než se skrčí u její pravé nohy, aby zjistil, jak je na tom. Zkrvavenou lycru napíná ostrý hrbol a Fordovi je jasné, co to je. Kost.

„Je to špatné, Lou. Myslím, že to je tříštivá zlomenina. Ale jestli se postavíš na tu druhou nohu, můžeme se vrátit, kudy jsme přišli.“

„Nejde to!“ zaječí a tvář má sevřenou bolestí. „Zavolej pobřežní stráž.“